

5

A VAGYON

BLACKWATER

MICHAEL McDOWELL

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

A család minden tagja őszinte, mély fájdalommal gyászolta James Caskey halálát. Bár a férfi öreg és törékeny volt, senki sem gondolta, hogy valaha is meghal. Ő volt a klán legidősebb tagja, bár a vezetője sohasem, semmilyen értelemben. Ha talán magasabb pozíciót töltött volna be, mindenki azon tűnődik: *Ki veszi majd át az irányítást, amikor James már nem lesz velünk?* De a halálával valójában nem következett be átrendeződés rangban és státuszban, csupán az általa hagyott ürességet kellett tudomásul venni.

Queenie érezte magát a leginkább egyedül, és mindenki úgy bánt vele, mintha James özvegye lett volna, nem pedig a sógornője. Fia, Danjo mára megházasodott, de Németországban ragadt, mert német feleségének a bevándorlással összefüggő nehézségei miatt még nem tudtak Amerikába utazni – legalábbis ezt írta anyjának. Queenie lánya,

Lucille tökéletes „gazdaasszonnyá” vált, és semmi kedve nem volt a városban élni az anyjával. Idősebb fiát, Malcolmot, akit 1938-as szökése óta nem látott, halottnak vélte.

Az olykor lobbanékony Lucille egyszer részvétellel eltelve azt mondta:

– Anya, gyere hozzánk, és élj velünk, Grace-szel, Tommy Leével és velem.

Queenie csak a fejét rázta, és letörölte könnyeit.

Sister azt kérte:

– Queenie, gyere ide hozzám, a tiéd lehet Mary-Love régi szobája. Kell nekem egy kis társaság, amíg Miriam egész nap a fűrésztelepen van.

Queenie csendben visszautasította.

Elinor csak ennyit jegyzett meg:

– Tudod, hogy mindig szívesen látunk.

Queenie minden ajánlatra nemet mondott, és végül szerény kéréssel állt elő:

– Nem maradhatnék itt, ebben a házban? Vigyáznék James összes régi holmijára. Annyira szerettem ezt a házat!

Rövid egyeztetés után a család úgy döntött, hogy ez tökéletes megoldás, és Queenie néhány ház-

tömbbel arrébb lévő régi házát – amely pár éve már az idő nagy részében amúgy is üresen állt – eladták.

James lánya, Grace azt feltételezte, hogy apja az egész vagyonát rá hagyja – ez volt a Caskey-k szokása –, és azon töprengett, hogyan ossza szét annak egy részét azok között, akik kedvesek és fontosak voltak az apja számára. Amikor felolvasták a végrendeletet, megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy erre nem lesz szükség. Néhány kisebb apróságtól eltekintve, amelyeket James a szakácsnőjének, Roxie-nak, illetve a perdidói metodista egyháznak szánt, teljes vagyonát egyenlő arányban elosztva Queenie-re, Danjóra és Grace-re hagyta.

A baj csak az volt, hogy senki sem tudta, mekkora vagyon maradt James után. Ám az, hogy nem tudták, egy másik Caskey-probléma megoldásának a kulcsává vált. Amióta Billy Bronze és Frances Caskey összeházasodott, Billynek sok szabad ideje volt, különösen a leszerelését követően. Önként jelentkezett a helyi Veteránügyi Hivatal irodájában, s heti négyszer rádiótechnikát és könyvelést tanított esténként a lassan visszatérő egykori katonának. Az idő nagy részében azonban Billy felesleges-

nek érezte magát: egész nap otthon volt a nőikkel, míg apósa, Oscar és a sógornője, Miriam a nyüzsgő telepen tette a dolgát. Visszautasította az ajánlatot, hogy dolgozzon a malomban, mert az égvilágon semmit sem tudott a faiparról és az üzleti vállalkozások irányításáról. És tökéletesen tisztában volt vele, hogy Oscar pusztán jótékonykodásból kínálta fel a munkalehetőséget. Miriam egy alkalommal rá jellemző nyers őszinteséggel azt mondta:

– Szívesen felteszünk a bérlistára, ha megígéred, hogy nem jársz ki a telepre, és nem leszel senkinek sem az útjában.

Billy nem egyszerűen csak dolgozni akart, hanem valami hasznos munkát végezni.

Frances azonban örült neki, hogy férje egész nap otthon van. Élvezte, hogy Billy elviheti Pensacolába egy délutáni moziba, vagy Mobile-ba bevásárolni. De látta, hogy a férfi nyugtalan. Egy 1946-os téli reggelen, amikor még az ágyban feküdtek, Frances a férjéhez fordult, és azt mondta:

– Talán Miriam találna neked valami helyet az irodában a telepen. Tudom, hogy semmit sem tudsz a fákról, és nem szeretsz a szabadban dolgoz-

ni, de a ceruzával meg a számológéppel remekül boldogulsz.

– Nem, nem! – tiltakozott Billy. – Ne csinálj semmit! Kérlek, ne szólj Miriamnek!

– Miért ne? – kérdezte Frances értetlenül.

– Gondolj csak bele egy percre! – mondta Billy. – Gondolj csak arra, milyen keményen dolgozik Miriam abban a malomban.

– Ő vezeti! – jelentette ki Miriam húga büszkén.

– Éppen ez az – bólintott Billy. – Szerinted mi történne, ha egyszer csak mindennap megjelennék ott?

– Segítenél neki még jobban vezetni a telepet.

Billy a fejét rázta.

– Nem, nem. Ne felejtsd el, hogy most már én is Caskey vagyok. Szóval ha elkezdenék dolgozni abban az irodában, az emberek hozzám fordulnának, mert idősebb vagyok; és persze azért is, mert férfi. Hamarosan több hatalmam lenne, mint Miriamnek, nem azért, mert jobb vagyok nála, hanem csak azért, mert egy férfi mindig több hatalmat kap. Miriam tudja ezt, és nem akar engem ott látni. És egy pillanatig sem veszem ezt rossz néven tőle.

– Szerinted ez történne?

– Biztos vagyok benne – felelte Billy határozottan. – *Nem* fogok beavatkozni a nővéred dolgaiba. Sokat és keményen dolgozott. *De* – tette hozzá, s ekkor magához húzta Francest, majd finoman a mellkasához nyomta a fejét –, talán azt csinálhatnám, hogy...

– Mi?

– Vezethetném a könyvelést. Ahhoz értek a legjobban.

– De az imént azt mondtad, hogy nem akarsz beavatkozni...

– Nem a malomról beszélek – mondta Billy. – Hanem arról, hogy vezetném a könyvelést a családnak, egyfajta személyes könyvelő lennék mindenki számára.

– Szerinted meg tudnád csinálni? Apa azt mondja, minden annyira összekuszálódott.

– Persze, minden gond nélkül boldogulnék. Apámtól örököltem ezt a tudást. Könyveléssel szedte össze minden pénzét. Nagyon értett hozzá. Esténként besétált a dolgozósobájába, és tíz perc alatt átnézte a főkönyveket. Másnap elment, és ke-

resetett ötezer dollárt. Soha nem láttam még ehhez foghatót.

Frances annyira fellelkesült az ötlettől, hogy kitérítette a férjét az ágyból, és lesietett vele az ebédlőbe. Aztán ragaszkodott hozzá, hogy Billy adja elő a javaslatát Elinornak és Oscarnak.

– Hadd nézzek körül – mondta Billy. – Meg kellene tudnunk állapítani, hogy kinek miye, mennyije van. Nem lenne rossz megtudni, pontosan milyen anyagi helyzetben vagytok mindannyian.

– Nem rossz ötlet – állapította meg Oscar. – De nem tudom megmondani neked, hol kellene kezdened, annyira összekeveredett minden. A válság kezdetén, az első néhány évben nagyon rosszul álltunk, a háború alatt viszont ugyancsak jól alakultak a dolgaink. Aztán jöttek a halálesetek, végrendeleteket kellett intézni, ki mit hagyott kire, az emberek kölcsönöztek egymásnak, és nem is tudom, mi minden más történt. Most úgy működik, hogy ha valakinek pénzre van szüksége, elmegy Miriamhez, és Miriam kiállít egy csekket.

– Nem muszáj ennek így lennie – állította Billy.
– Ez egyáltalán nem Miriam ellen szól, de minden-

kinek pontosan tudnia kellene, miye és mennyije van. Így senki sem fogja magát becsapva érezni, és elhihetitek nekem, hogy mindannyian több pénzt fogtok keresni.

Úgy tűnt, Elinornak tetszik az ötlet.

– Mire van szükséged? – kérdezte.

– Látnom kell mindent, amitek csak van. Iratokat, dokumentumokat, végrendeleteket, tulajdoni lapokat, bankszámlakivonatokat, minden papírt, amihez hozzá tudtok férni. Először meg kell néznem, mi tartozik személyesen mindegyikőtökhöz, és mi a malomhoz. Ami a malomé, azt továbbítom Miriamnek, és foglalkozzon vele ő. Ez segíteni fog neki is, hogy rendet tegyen. Ha látom, kinek miye van, ki tudom találni, mit tehetünk, hogy még sokkal több legyen belőle. – Billy megvonta a vállat, és úgy nevetett fel, mintha mentegetőzni akarna. – Nem vagyok ám én kapzsi. De hát ez a véremben van. Meglátok egy könyvelési mérleget, és csak arra tudok gondolni: hogyan tehetném ezeket az összegeket nagyobbá?

– Mikor akarsz kezdeni? – kérdezte Elinor.

– Amilyen hamar csak lehet. De nem gondoljátok, hogy előbb jobb lenne szólni a többieknek?

– Miért? – kérdezte Elinor, aki pontosan tudta, milyen a saját helyzete a Caskey családban. – Úgyis igent mondanak.

Billy tehát azonnal munkához látott, hogy rendbe tegye a Caskey család pénzügyeit. Elinor kibérelt neki egy kis irodát a belvárosban, és vett neki egy íróasztalt meg iratszekrényeket. Billy titkárnőként alkalmazta Francest, nem azért, mert hatékony lett volna, hanem azért, mert a felesége nagyon élvezte a társaságát, még akkor is, amikor ő csendben és a munkájába merülve ült az íróasztalánál. A Caskey-k egyenként jöttek Billyhez az összes papírral, dokumentummal, amit csak elő tudtak keríteni, és elmondtak neki mindent a család pénzügyeiről, amire még emlékeztek. Billy akkurátusan jegyzetelt, és számtalan kérdést tett fel.

Miriam és Billy együtt dolgoztak. Mielőtt a család vagyonának valós értékét meg lehetett volna állapítani, el kellett választani egymástól a malomhoz közvetlenül kapcsolódó tranzakciókat a személyes

ügyletektől. Miriam örömmel segített ebben, mivel végső soron a helyzet tisztázása az ő munkáját is nagyban megkönnyítette. Frances, amíg a nővére és a férje az irodában ült zárt ajtó mögött, az előtérben ténfergett, folyóiratokat lapozgatott, és a nyílgyökérrel benőtt töltést bámulta az ablakon át.

Áprilisra Billy rendbe hozta a család pénzügyeit, és egy vasárnap este vacsora után a Caskey-k összegyűltek Elinor szűnyoghálós tornácán. Még Grace, Lucille és Tommy Lee is bejöttek aznap a városba a farmról.

Elinor csupán rövid bevezetőt mondott:

– Billy volt olyan kedves és beleegyezett, hogy mostantól gondoskodik rólunk. Azt szeretném, ha mindenki meghallgatná őt, és pontosan azt tenné, amit mond.

Erre Billy felállt, szerényen bólintott, majd belekezdett:

– Nem szeretném, ha bárki azt hinné, hogy én most jövök itt nagy sebbel-lobbal, és át akarom venni az irányítást. Semmi ilyesmiről nincs szó. Én csak egy könyvelő vagyok, aki történetesen beháza-

sodott a családba, és az volt a célom, hogy megpróbáljam rendbe tenni a család pénzügyeit, és...

– Valószínűleg először életünkben – szúrta közbe Sister.

– Átnéztem az összes papírt, amit hoztatok, és megpróbáltam mindent rendbe tenni. Én intézem, amit kell, hogy senki másnak ne kelljen ilyesmivel bajlódnia. Mindannyian nagyon türelmesek voltatok, és nem háborodtatok fel azért, mert esetleg úgy gondoltátok, hogy bele akarom ütni az orromat a dolgaitokba. Még Grace is elhozta nekem a Gavin Pond nyilvántartásait, könyveit, és azt hiszem, tudok majd segíteni a csorda gyarapításában. Ha mostantól bármelyikőtöknek kérdése van, jöjjön hozzám, mert azt hiszem, most már elég világosan tudom, mi micsoda.

– Olyan sokat teszel értünk! – kiáltotta Sister.

– Lehet, hogy így gondoljátok, de valójában nem sokat – felelte Billy. – Sister, tulajdonképpen ez a baj. Lényegében fogalmatok sincs, mennyi pénzetek van. Ha New Orleansba akartok utazni, elmentek Miriamhez, felvesztek kétszázötven

dollárt készpénzben, és ezt hívjátok könyvelésnek. Azért vagyok itt ma, hogy a tudomásotokra hozzam: mindannyiőtoknak sokkal több pénze van annál, semhogy így kezeljétek.

Volt valami Billy hangjában és modorában, ami a Caskey-knek a metodista lelkész aznap reggeli igehirdetését juttatta az eszébe. Billy rámutatott a pénzügyekkel összefüggő hibáikra-tévedéseikre, és arra intette őket, hogy nagyobb felelősséggel járlanak el anyagi kérdésekben.

– Mennyi pénzünk van? – tette fel a kérdést Oscar.

– Természetesen a családi vagyon legnagyobb része be van fektetve a malomba és az üzemekbe. Keményen dolgoztunk Miriammel, hogy megpróbáljuk pontosan meghatározni, mennyit ér mindez.

Miriam felé fordult, aki néhány papírral a kezében felállt.

– Nem megyek bele a részletekbe, mert nincs szükség rá – mondta a rá jellemző kendőzetlen stílusban. – A legtöbben úgysem értenétek egy szót sem. Két dolog van. Az első: Jamesnek fele tulajdonrésze volt mindenben. Sisternek és Oscarnak

egynegyed-egynegyed. Vagyis az összes komoly pénz Sister és Oscar, illetve James hagyatéka között oszlik meg. Ez részemről nem panasz, csak a tényeket közlöm. A második pedig: a malom és a Caskey-földek együttesen körülbelül huszonhárommillió dollárt érnek.

És Miriam ezzel vissza is ült a helyére.

– Te jószágos úristen! – szakadt ki Queenie-ből.

Senki más nem szólalt meg – senkinek fogalma sem volt arról, hogy ekkora értékről lehet szó. Ami azt illeti, egyetlen Caskey-ben sem merült fel, hogy meghatározza dollárban, mennyit érhet az egész vállalkozás.

– Csak képet akartunk adni a nagyságrendről – magyarázta Miriam. – Látjátok, mi van most? Mindenki borzalmasan meg van lepődve. Oscar – mondta, és apja felé fordulva megvillantotta a mosolyát, ami nagyon ritkán fordult elő –, te sem számítottál arra, hogy ilyen sok, ugye?

– Hát persze hogy nem!

– A személyes vagyonotok lényegesen kisebb – mondta Billy. – Éveken át a hozam nagy részét visz-

szaforgattátok, de hadd tegyem hozzá, hogy nem mindig a legfegyelmezettebb módon.

Oscar elvörösödött.

– Billy, hadd mondjam el...

– Senki sem hibáztat téged, Oscar – szólt közbe Sister. – Te építetted fel a vállalkozást, és ha huszonhárommillió dollár nem elég ahhoz, hogy fedél legyen a fejünk fölött, akkor akár fel is vághatjuk az ereinket.

– Nem arról van szó – mondta Billy –, hogy inkorrekt módon intéztétek volna az ügyeiteket, hanem arról, hogy eléggé összekuszálódtak a dolgok. Pénz volt kölcsönadva, aztán nem lett visszafizetve. Vagy: az a pénz, ami Sistert illette volna, új gépek vásárlására ment. És így tovább. Senki sem vádol senkit semmivel, és a tény az, amint azt mindannyian pontosan tudjátok, hogy ha Oscar nem azt teszi, amit tett, a malom minden további nélkül tönkremehetett volna. Én csak megpróbáltam szétválasztani a különböző ügyeket, hogy mindannyian tudjátok, hol álltok. Ennyit csináltam, nem többet. Oscar Caskey személyes vagyona és törvé-

nyes jussa, a malmon kívül, nagyjából egymillió-egyszázezer dollárt tesz ki.

Oscar füttyentett, Elinor elégedetten mosolygott.

– Sister Haskew vagyona körülbelül egymillió-háromszázezer dollár.

– Jaj, te jó ég! – kiáltott fel Sister, és döbbenten körbenézett. – *Holnap* veszek egy új kocsit!

– James Caskey – mondta Billy – körülbelül kétmillió-hétszázezer dollárral rendelkezett, a malomban lévő fele érdekeltségén kívül. És azt a vagyont, mint tudjátok, háromfelé osztják, egyenlő arányban, miután lezárul a hagyatéki eljárás.

– Atyaég! – hördült fel Queenie is, aki a hinta-ágyban ült, az unokájával az ölében. – Jamesnek köszönhetően olyan gazdag lettem, mint Krózus.

– Igazság szerint – folytatta Billy Bronze – semmi akadálya sincs annak, hogy még sokkal gazdagabb legyen a család. Most már van pénzetek, és ha az embernek van pénze, mi sem könnyebb, mint még többet csinálni belőle.

– Minek? – kérdezte Grace. – Kinek kell több százmillió dollár meg még százmillió? Miért van

szükségünk több pénzre annál, mint ami már megvan?

Miriam savanyú arccal fordult az unokatestvéréhez.

– Azért, hogy amikor úri kedved úgy diktálja, vehess magadnak négyszáz vén tehenet.

– Nem kell nekem négyszáz tehén – felelte Grace rendíthetetlen nyugalommal. – Nem elég nagy a legelőm. Nagyjából nyolcvan kellene, hacsak nem irtok ki nagyobb területet...

– Nem vagyok ellene, hogy több pénzt csináljunk – mondta Oscar. – Sőt, azt hiszem, kellene. Csak nem tudom, hogyan fogjunk hozzá. Billy, te tudod?

– Azt hiszem, igen – válaszolta Billy.

Miriam bólintott.

– Billy tudja, miről beszél. Ha rajtam állna, mindenki meghatalmazást adna Billynek, és hagyná, hogy azt tegyen, amit akar.

– Erre nincs szükség – mondta Billy kissé idegesen. – Csak ajánlásokat szeretnék tenni, és ha tetszenek, akkor megvalósíthatjátok őket. Ennyi. Íme, amit javaslok: Miriam és én együtt dolgozunk. Miriam gondoskodik a malomról, ahogy eddig is,

teszem hozzá, remekül, én pedig a személyes vagyonotokkal foglalkozom. Ezentúl, ha készpénzre van szükségetek, nem Miriamhez fordultok, hanem hozzám.

– Hát az biztos, hogy *nekem* nagyon jó lenne, ha nem kellene állandóan kiállítanom azokat az átkozott csekket – szögezte le Miriam.

A Caskey-k mind beleegyeztek Billy javaslatába, és a szűnyoghálós tornácon eltöltött vasárnap délutántól fogva már egészen máshogyan néztek saját magukra. Sokkal több pénzük volt, mint bármelyikük is sejtette. Elinort büszkeség töltötte el, mintha úgy érezte volna, hogy a nehéz években Oscarnak nyújtott megannyi tanácsa és támogatása teremtetten volna meg a tekintélyes vagyont. Sister felvidult, hiszen ilyenképpen hogyan is nyúlhatna hozzá a férje – ennyi pénz még az Early Haskew-nál is sokkal veszélyesebb és kitartóbb emberektől is megvédené. Grace és Lucille legelők, csordák és frissen irtott földek álmaiba merült. A família előtt végtelen lehetőségek tárultak fel, ugyanakkor minden kissé homályos körvonalúnak tetszett. A következő

néhány napban lázasan kerestek valamit, amire elkölthetnének némi pénzt. Sister új autót vett magának is, és Miriamnek is. Sőt, Billynek is vásárolt egyet. Az új kocsijában Sister elautózott Roxie-val, Ivey-val, Zaddie-vel és Luvadiával Pensacolába, majd besétált velük a város egyik legszebb ruhaboltjába, és így szólt:

– Nem megyünk el innen, amíg nem verek el öt-száz dollárt. Ezt halálosan komolyan mondom.

Összességében azonban a Caskey-k nem költöttek sokkal többet, mint korábban. Egyszerűen csak immáron tisztában voltak azzal, mekkora vagyonuk van. Billynek rettentő sok munkája volt a belvárosi irodájában. Átvette Queenie háztartásának intézését, hogy az asszony ne kerüljön pénzzavarba, amíg le nem zárul a hagyatéki eljárás. Tanácskozott Grace-szel a Gavin Pond fejlesztéséről. Sister he-tente kétszer ment el hozzá, hogy megtudja, milyen gyorsan és mennyivel nőtt a nettó vagyona. Oscar és Miriam is gyakran felkereste, és Billy sokszor komoly, alapos pénzügyi megbeszéléseket folytatott zárt ajtó mögött, a legtöbbször a sógornőjével. Frances rendkívül büszke volt arra, amit a férje tett

– és tesz – a családjáért. A Caskey-k nógatták Billyt, hogy fogadjon el fizetést a munkájáért, amit ő meg is tett – valójában minden ellenkezés nélkül.

Elinor Caskey vejének köszönhetően a család történetének teljességgel új korszaka kezdődött.